

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/78/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119206024
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8119206024.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v právnej veci žalobkyne: Y. J., L.. X.XX.XXXX, trvale bytom Prešov, G. X, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Igor Šafranko, ul. Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovaným: 1. Poštová banka, a.s., IČO: 31 340 890, Dvořákovo nábřeží 4, Bratislava, zastúpeného AK Antol, s.r.o., IČO: 47 257 024, Hviezdoslavova 546/14, Pezinok, 2. ISONZO, a.s., IČO: 35 871 334, Hattalova 12/C, Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.059,88 Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný v 1. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný v 2. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 529,94 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

IV. P r i z n á v a žalobkyni voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

V. P r i z n á v a žalobkyni voči žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 25. 3. 2019 sa voči žalovaným v 1. a v 2. rade domáhala zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia v celkovej výške 1.059,88 EUR.

2. Žalovaný v 1. rade žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

3. Žalovaný v 2. rade sa k žalobe nevyjadril.

4. Súd na základe skutkových tvrdení žalobkyne, popretí skutkových tvrdení žalovaného v 1. rade, ako aj oboznámením obsahu spisu 20C/259/2014 zistil tento skutkový stav:

5. Žalobkyňa v konaní pred Okresným súdom v Prešove pod sp. zn. 20C/259/2014 sa voči žalovaným v 1. a 2. rade domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná a.s., zo dňa 16.05.2014 pod sp. zn. IA-C/0314/3471 pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy.

6. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 3.10.2016 výrokom I. žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol; výrokom II. zrušil rozhodcovský rozsudok; výrokom III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol;

výrokom IV. priznal žalovanému v 1. rade voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a výrokom V. priznal žalobkyni voči žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol pre nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie s odôvodnením, že došlo k postúpeniu pohľadávky v predmete rozhodcovského konania zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 2. rade zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 12.8.2014.

8. Vo vzťahu k žalovanému v 2 rade dospel k jednoznačnému záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky, upravenej v čl. 10, bodu 10.2.2 všeobecných obchodných podmienok, a preto rozhodcovský rozsudok zrušil v súlade s ustanovením § 41 písm. c) zák. č. 244/2002 Z.z. a § 45 ods. 1 písm. e) zák. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

9. Na základe odvolania žalobkyne Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 31.1.2018 pod sp. zn. 23Co/7/2017 zmenil rozsudok vo výroku zamietnutia žaloby voči žalovanému v 1. rade tak, že zrušil rozhodcovský rozsudok aj voči nemu s tým, že žalobkyňa má voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou, že pasívne legitimovaným účastníkom v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku je v zásade osoba, ktorá je oprávneným z napadnutého rozhodcovského rozsudku. V tomto prípade sa jedná o žalovaného v 1. rade, ktorý vystupoval v pozícii žalobcu v konaní o vydanie rozhodcovského rozsudku. Aj keď došlo k postúpeniu pohľadávky na žalovaného v 2. rade, tým nezanikol hmotnoprávny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade. Bola postúpená len pohľadávka vyplývajúca z tohto hmotnoprávneho vzťahu. Správna je aj odvolacia námietka, že v prípade zrušenia rozhodcovského rozsudku by všeobecný súd konajúci o žalobe žalovaného v 1. rade konal so žalovaným v 1. rade ako so žalobcom, a až potom ak by došlo k zámene účastníkov mohol by konať so žalovaným v 2. rade. Súčasná legislatíva pripúšťa, že aj v prípade postúpenia pohľadávky by pohľadávku naďalej mohol vo svojom mene vymáhať pôvodný veriteľ. Aj preto je zatiaľ dôvodné konať v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku proti pôvodnému veriteľovi.

11. Rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť vo výroku II. a III. dňa 26.11.2016 a rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 3. 3. 2018.

12. V žalobe žalobkyňa uviedla, že s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. jej vznikol nárok voči žalovaným na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a má mať aj funkciu relutárnu.

13. Keďže ako spotrebiteľka úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 1 sumy, ktorá bola voči nej neoprávnene na rozhodcovskom súde uplatnená. Uviedla, že do podania žaloby na rozhodcovský súd žalovanému v 1. rade zaplatila sumu 292,51 EUR, preto mal nárok na doplatenie istiny vo výške 3.059,49 EUR. Z uvedeného dôvodu výška primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje 1/2 rozdielu sumy uplatnenej v rozhodcovskom konaní vo výške 5.179,24 EUR a nesplatenej istiny úveru vo výške 3.059,49 EUR. Keďže v základnom konaní bola úspešná voči obom žalovaným, uplatňuje si voči každému z nich primerané finančné zadosťučinenie vo výške 529,94.

14. Žalovaný v 1. rade žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a nárok žalobkyne poprel čo do právneho dôvodu, ako aj výšky. Poukázal na nejednotnosť právnych názorov všeobecných súdov Slovenskej republiky v otázke vecnej pasívnej legitímácie v spore o zrušení rozhodcovskom rozsudku, ktorá bola predmetom aj uvedeného základného konania. Súčasne poukazoval na skutočnosť, že napadnutý rozhodcovský rozsudok nezaväzuje strany sporu vzhľadom na ustanovenie § 243 d) exekučného poriadku. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutia iných súdov skutkovo a právne podobných prípadov a argumentoval rozhodnutiami Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 7Co/541/2015, Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 7Co/1017 a 1109/2015, Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 17Co/349/2015, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 5Obdo/17/2012.

15. Vzhľadom na princíp právnej istoty popiera nárok žalobkyne na úhradu primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa relevantným spôsobom neodôvodnila, prečo uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.059,88 EUR. V súvislosti s vyčíslením primeraného finančného zadosťučinenia poukazuje na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR 1Odon/45/1997, podľa ktorého je primeranosť výšky peňažnej formy potrebné posudzovať v závislosti od konkrétnych podmienok každého jednotlivého prípadu a to zo subjektívnych ako aj objektívnych hľadísk. Žalobkyňa nepreukázala dôvodnosť výšky primeraného finančného zadosťučinenia žiadanými subjektívnymi, ani objektívnymi hľadiskami, a preto považuje jej nárok za neoprávnený v celej výške.

16. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Podľa § 274 CSP, na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20181212>> na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak

a) sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a

b) žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

18. Keďže žalovaný v 2. rade sa na pojednávanie nariadené na deň 11.12.2019 nedostavil napriek poučeniu o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie na základe predvolania, ktoré mu bolo doručené do vlastných rúk 24.10.2019, súd vo veci vo vzťahu k žalovanému v 2. rade na návrh žalobkyne rozhodol rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ustanovenia § 274 CSP tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

19. Žalobkyňa sa predmetnou žalobou v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. domáha zaplata primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 sumy, o ktorú sa chcel žalovaný v 1. rade na jej úkor bezdôvodne obohatiť plnením z rozhodcovského rozsudku vydaného na základe neplatnej rozhodcovskej doložky

20. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

21. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi

spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

22. Ak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

23. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými právnymi predpismi má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

24. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa si úspešne v konaní vedenom pod sp. zn. 20C/259/2014 voči žalovanému v 1. rade uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv z jeho strany ako dodávateľa preukázaním, že tento realizoval výkon svojho práva na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, čím nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje, len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zák. č. 250/2007 Z.z. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný v 1. rade podal žalobu na rozhodcovskom súde na základe rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Rozhodcovský súd vydal rozhodcovský rozsudok, tak zďaleka nešlo len o hrozbu ujmy, ale reálny zásah do práv žalobkyne ako spotrebiteľky.

25. Keďže žalovaný v 1. rade preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky, súd považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, avšak iba čiastočne.

26. S poukazom na všetky okolnosti prípadu považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 100 EUR. V porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nedošlo k zmenšeniu majetku, napríklad preplatením úveru v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti a ani priamo k vyhrážkam a zastrášaniam zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jej psychiku, či rodinný život.

27. Druhou skutočnosťou, ktorú súd vzal do úvahy pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia bolo to, že žalobkyňa doposiaľ nesplatila ani istinu poskytnutého úveru, čo nesporne vyplýva z jej tvrdení v predmetnej žalobe. S poukazom na vyššie uvedené, preto súd prvej inštancie nepovažoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške uplatnenej žalobkyňou.

28. V danom prípade primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 100 EUR, ktorá zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobkyňu ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľov od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozsudok KS v Prešove zo dňa 24.05.2017 pod sp. zn. 2Co/137/2016).

29. V danom prípade neobstojí obrana žalovaného v 1. rade o nedostatku jeho vecnej pasívnej legitímácie v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku, ako aj námietka rozdielných právnych názorov všeobecných súdov Slovenskej republiky v otázke, ktorá bola predmetom právneho posúdenia v základnom konaní. Podľa názoru súdu prvej inštancie obrana žalovaného v 1. rade by bola relevantná v rámci právneho posúdenia uplatneného nároku v základnom konaní, avšak už nie v konaní o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, v ktorom je súd už viazaný právoplatným posúdením, či zo strany žalovaného dodávateľa došlo v základnom konaní k porušeniu spotrebiteľských práv žalujúceho spotrebiteľa.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

32. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

33. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

34. Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

35. Civilný sporový poriadok nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k Civilnému sporovému poriadku, nakladateľství C. H. Beck).

36. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

37. Keďže predmetom konania bol nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu, bol žalobkyni voči žalovanému v 1. rade priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu, čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sumy primeraného finančného zadosťučinenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie voči výrokom I., III. a IV. do 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).

Proti tomuto rozsudku vo výroku II. a V. odvolanie prípustné nie je, okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia (§ 356 písm. b) CSP).

Ak žalovaný z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal pojednávanie vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, súd na návrh žalovaného tento rozsudok uznesením zruší a nariadi nové pojednávanie (§ 277 ods. 2 CSP).

Návrh môže žalovaný podať do 15 dní odkedy sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedel; o tom žalovaného v rozsudku pre zmeškanie súd poučí.